

Honey Aaltonen
Cisse Häkkinen

Werner Söderström Osakeyhtiö Helsinki

Kirja on omistettu
Sami Sebastian Häkkisen (1976-2010) muistolle.

Copyright © Honey Aaltonen, 2011
Johnny Kniga Kustannus
imprint of Wernwr Söderström Corporation,
PL 222 (Bulevardi 12), 00121 Helsinki
www.johnnykniga.fi
Toimitus: Elias Salminen
Graafinen suunnittelu ja taitto: Ana Mitrunen

Ensimmäinen painos ilmestyi 2011

Pokkarilaitos ilmestyi 2012

ISBN 978-951-0-39375-8

Yhteistyössä Bonnier Books Finland

Painettu EU:ssa

Kaikki valokuvat © Henrik B. Schütt, paitsi:
s. 14, 103, 198, 202 Mambo ja Raija Kelkan kotiarkisto.
s. 23, 70 Rauno Selamaan kotiarkisto
s. 30, 65, 95, 105, 153, 174, 187, 209 Siru Häkkisen kotiarkisto.
s. 89, 91, 195 Hannu Suviojan kotiarkisto.
s. 219 Suosikin arkisto / Fred Ohert.
s. 276 Milla Ritorannan kotiarkisto.

SISÄLLYS

Alkusanat	7	14 Sverige.....	141
1 Aamu.....	9	15 Prinssi.....	151
2 Pohjois-Haaga	13	16 Sirun nimipäivä	159
3 Lipasto	27	17 Shorai!.....	165
4 Remu.....	33	18 Automies	173
5 Lentoravintola.....	41	19 Bassomies.....	185
6 Bändi	49	20 Seuramies	193
7 Järvinen.....	63	21 Bisnesmies.....	207
8 Levylaulaja	77	22 Naistenmies	217
9 Laajasuon disko	87	23 Alamäki.....	229
10 Siru	93	24 Anyway	243
11 Rock-hullu.....	107	25 Lohtu.....	255
12 Ile	119	26 Joulukuukausi	279
13 Sooloartisti.....	131	27 Yö.....	287

ALKUSANAT

”No en helvetissä”, olivat alkusanat, kun minulta tiedusteltiin rupeaisinko tekemään kirjaa Cisse Häkkisestä. Tuntui epämiellyttävältä lähteä tonkimaan Cissen yksityiselämää, joka oli täynnä liian traagisia vaiheita. Sain kuitenkin kaksi päivää miettimisaikaa ja kyytipojaksi epäsuoran uhkauksen, että jollen minä sitä tee, niin joku muu tekee. Lupasin sitten tehdä.

Kymmenen vuotta aiemmin olin kamppailut Hurriganes-historiikin kanssa, joten ajattelin Häkkisen taiteilijanuran tulleen melkoisen tarkasti kartoitetuksi. Tavallisen muusikkoelämäkerran kirjoittaminen Cisse Häkkisestä ei olisi mielekästä, jos edes mahdollistakaan. Hänhän ei ollut mikään tavallinen muusikko, vaan rocktähti, ensimmäinen lajissaan Suomessa – ja monen mielestä myös viimeinen.

Lähdin kokoamaan Cissen henkilökuvaa erilaisista tarinoista, kertomuksista, jutunpätkistä ja muisteluista. Monet kertojista eivät halua tulla nimeltä mainituiksi, joten en ryhdy tässä erittelemään ketään muutakaan haastatelluista. Älkää ottako jokaista riviä kirjaimellisesti. Tämä ei ole historiankirja, vaan tarina legendaarisesta rocktähdestä. Siinä on liitetty tarinoita toisiinsa ja sujuvuuden vuoksi saumakohtien tilkitsemiseen on jouduttu käyttämään myös hieman mielikuvitusta. Aiheeseen perehtyneemmät lukijat saattavat havaita kirjassa joitakin epätasällisyyksiä tai historiallisia epätarkkuuksia. Niitä onkin jätetty kaikkien bongareiden riemuksi. Itselleni olen antanut ne anteeksi ja toivon että te annatte myös.

Cisse eli kuin rocktähti ja halusi myös kuolla niin. Aamuinen lausahdus, ”mä juon itseni nyt selväksi”, on jäänyt sanonnaksi

monelle alkoholiriippuvaiselle. Pitkäaikaisen Hurriganesin roudarin Kuivis Koskiluodon mielestä Cissen olisi soittajanuran jälkeen pitänyt ryhtyä koomikoksi. ”Se oli just niin tosikko kuin nää muutkin koomikot. Mä ehdotinkin Spede Pasaselle ja Vesku Loirille, että ottakaa toi Häkkinen messiin teidän tiimiin.”

Tarkan henkilökuvan rakentaminen Cisse Häkkisestä oli hankalaa, koska juuri kukaan ei halunnut sanoa hänestä mitään kielteistä. Hän oli kaikkien mielestä sydämellinen ihminen, joka oli vaikeuksienkin kohdatessa aina hymyssä suin. Sellaisena kaikki halusivat hänet muistaa. Pimeämmät puolet tulivat esiin vasta pidempien keskustelujen sivussa. Cisse oli tyypillinen jees-mies, joka pyrki liiaksikin olemaan kaikille mieliksi. ”Antoi vaikka paidan päältään” on kulunut sanonta, mutta Cissen tapauksessa se piti useammankin paidan kohdalla konkreettisesti paikkansa.

En silti usko, että Cisse oli pelkästään mukavan miehen roolinsa vanki. Siitä vain tuli niin kiinteä osa hänen persoonaansa, ettei hän muuta osannut ollakaan. Jopa ne, joita se ärsytti, muistavat häntä lämmöllä. Kunpa vain useampi olisi muistanut silloin, kun Cisse olisi eniten tarvinnut apua.

Koska kiiteltävien lista kävisi liian pitkäksi, tyydyn toteamaan kaikkien minua tämän kirjan tekemisessä auttaneiden itse tietävän paikkansa siellä. Kahta nimeä en kuitenkaan voi olla mainitsematta. Toinen on kustannustoimittajana toiminut Elias ”Slim” Salmi, joka uhrasi hermojensa lisäksi kauniit kesäpäivänsäkin tämän kirjan eteen. Toinen on Matti ”Kihveli” Vilkuna, jonka kanssa kirjoitimme yhdessä luvun ”Automies”.

Kuten Cisse aikoinaan Hurriganesin ensimmäisen levyn kansassa totesi: ”Ei muuta kuin Happy Rock’n’Roll!”

Helsingissä, syyskuussa 2011,
Honey Aaltonen

1. AAMU

Syksyisen kolea päivänvalo herätti Häkkisen Espoon Haukilahdessa sijaitsevassa yksiössä. Ei perkele! Oonks mä myöhässä duunista? Hetken murto-osan ajatus kipaisi Häkkisen päässä. Sitten hän tajusi, ettei työaamuja ollut tarvinnut hätkähtää edellisen kevään jälkeen. Hänhän oli rocktähti Cisse Häkkinen ja elätti itsensä soittamalla – melkeinpä ihan oikeana muusikkona.

Häkkinen ei ollut oppinut pitämään itseään minään varsinaisena muusikkona. Ne kun olivat sellaisia vähän taiteellisempia tyyppejä. Sellaisia, joihin oikeastaan Järvinen, bändin kitaristi, kuului – tai ainakin se viihtyi hyvin muusikkoseurassa. Kyllähän Remukin, bändin rumpali, pyöri paljon noissa kuvioissa. Pitkänlinjan soittajana sille olivat muusikkopiirit tulleet tutuiksi monistakin syistä. Pääkaupunkiseudun soittajapiirit olivat vielä 70-luvun alussa melko pienet. Kaikki musiikin kanssa tekemisissä olleet roikkuivat pitkälti samoissa paikoissa kaljaa kittaamassa, rahaa toisiltaan pummaamassa, paskaa puhumassa ja välillä, jos oli jameja, soittamassakin. Saman katon alle mahtuivat niin jazzarit, popparit, progehipit kuin bluesinginguttajat. Tavanomaisin paikka oli Natsa. Olihan Remu jossakin lehtihaastattelussa letkauttanut Järvisestä, että sehän on ihan Natsan maskotti, asuukin siellä! Toki Häkkinen kapakassa viihtyi ja tunsikin kaikki Stadin perusmuusikot, joista löytyi useampiakin frendejä. Tosin

Häkkinenkin oli kaikkien frendi. Hänen suunnittelemaansa elämänfilosofiaansa kuului tulla toimeen yksinkertaisesti kaikkien kanssa.

Bändikeikat olivat taas alkaneet toukokuussa, kun Remu oli vapautunut vankilasta. Optimismiin taipuvainen Häkkinen oli sisimmässään tiennyt, ettei neljän kuukauden odottelu ja soittotauko voinut kokonaan tuhota suosiota, joka oli saavutettu kahden ja puolen vuoden uurastamisella. Mutta tämänkaltaiseen menestykseen ei hänkään ollut uskonut. Kesä '74 oli ollut todellista matalalentoa. Hurjimmillaan keikkoja oli ollut peräti neljätoista kuudessa päivässä. Niinpä Häkkinen oli voinut kevein mielin jättäytyä Helsingin liikuntaviraston päivätöistä.

Häkkinen naurahti itsekseen. Kaikki tuntui olevan mainiosti. Vaikka tyttöystävä Siru – nykyisin samassa osoitteessa asuttavaa daamia kutsuttaisiin tietysti avovaimoksi – oli lähtenyt jo töihin, viihtyi Häkkinen hyvin omassa rauhassa. Hän venytteli pitkiä raajojaan ja kurotti kätensä sängyn yläpuolista hyllyä kohti. Hetken hapuiltuaan hän löysi mitä oli etsinytkin. Se ei ollut pullo, niin kuin monet vuosia myöhemmin olisivat saattaneet olettaa. Se oli pino Korkeajännitys-sarjakuvalehtiä.

Selattuaan nivaskaa hetken hän poimi erilleen pari numeroa, joita ei muistanut ainakaan vähään aikaan lukeneensa – eikä sitten muuta kuin jännitystä peliin! Tästä hän oli haaveillut jo pikkupojasta saakka. Herätä silloin kuin itseä huvittaa ja aloittaa päivä vaikkapa pari Korkkaria lukemalla. Ei tarvinnut lähteä iänikuiselle koulumatkalle, eikä nykyisin edes päiväduuniin leipää tienamaan. Innokkaasti naureskellen Häkkinen hyökkäsi sarjakuvien sotaseikkailujen tunnelmiin. Olihan lopputulos aina arvattavissa: urhoolliset brittisotilaat päihittivät ketkut saksalaisvihollisensa

viime metreillä, mutta lukunautinto oli aina taattu. Käännettyään viimeisen sivun ja laitettuaan lehden takaisin pinoon Häkkisen oli vielä mahdollista jatkaa joutilasta köllöttelyä ja jopa nauttia pienistä jälkinokosista.

Cissen nukahdettua ajatukset palasivat lapsuuden villeihin leikkeihin Helsingin Pohjois-Haagan tutussa ja turvallisessa lähiössä.

2. POHJOIS-HAAGA

”Bäng! Bäng bäng! Sä kuolit!” huusi poika toiselle, joka kierähti ketterästi kulman taakse. Ei se osunut, päätti Cisse. Kirjoittamattoman säännön mukaan hänen olisi pitänyt laskea kymmeneen päästäkseen takaisin elävien kirjoihin. Eihän moiseen nyt ollut aikaa, sillä länkkärileikki oli kiihkeässä vaiheessa. Hän tarrasi kaksin käsin Winchester-kivääriä etäisesti muistuttavaan puukalikkaan ja jäi tähtäilemään pitkin pihaa. Sieltä vastapuoli hyökkäsikin, jolloin armoa ei annettu.

”Bäng bäng! Mä osuin! Laske kymmeneen!” Ja saman tien seuraavan suojapaikan taakse, tässähän oltiin voiton puolella.

Cisse arvioi tilanteen väärin. Takaapäin kuului tiivis tulitus, eikä tällä kertaa ollut muuta mahdollisuutta kuin suostua laskutehtävään. Se tuntui joka kerta kuolettavan pitkältä, mutta niin oli tarkoituskin. Kuolema on 10-vuotiaalle koltiaiselle vielä hyvin kaukainen käsite, eikä Cisse halunnut ajatella sen lopullisuutta vielä vuosikymmeniin. Tärkeintä oli elää tässä hetkessä nyt.

”Cisse, kom hem och ät!” kuului pihalle Irma-äidin kutsuhuuto.

Ääh, juuri kun tunnelma oli tiheimmillään, piti lähteä syömään. Mutta niin se tuntui menevän kavereillakin. Ruokailusta ei tullut kuuloonkaan myöhästellä. Vaikka vanhemmat olisivat olleet kuinka vapaamielisiä kasvatuksen suhteen, syömään tultiin täsmälleen silloin kun kutsu kuului.

*Hugo Christer Häkkinen 11-vuotiaana.
Mambo ja Raija Kelkan arkisto.*

Ruoka maistui Cisselle, totta kai. Pihaleikeissä kului energiaa ja tankkaukseen äidin kotiruoka oli mitä parhainta. Keitettyjen perunoiden kuorimiseen meni aina tovi, mutta kun niiden päälle sai paksua ruskeaa kastiketta, oli makunautinto taattu. Pöytään oli viime aikoina saapunut myös uusi eksoottinen mauste, Del Monte -tomaattiketsuppi, jonka kirpeä makeus teki poikaan lähtemättömän vaikutuksen. Del Monte! Siinähan oli ihan suuren maailman tyyliä!

Hugo ja Irma Häkkinen asustivat Kenneth-poikansa ja tämän velipuolen Denniksen kanssa Helsingin Katajanokalla, kun perheen kuopus syntyi tammikuun 30. päivänä 1951. Etunimen tulokas sai isän mukaan, mutta toinen nimi, Christer, vakiintui

kutsumanimeksi. Jossakin vaiheessa se oli kaveripiirissä lyhentynyt helpompaan muotoon Kisse – tuolloin vielä K:lla kirjoitettuna. Perhe oli sujuvasti kaksikielinen Irman puhuessa äidinkieltään ruotsia. Kielitaito tarttui luonnollisesti myös jälkikasvuun.

Vaikka Suomessa elettiin 1950- ja vielä 60-luvulla sodanjälkeisessä maatalousyhteiskunnassa, kaupungistuminen oli selvästi alkanut. Vastarakennetut lähiöt toimivat uuden ja vanhan Suomen puskurivyöhykkeinä. Pääkaupunkiin liitettyihin alueisiin rakennetuissa lähiöissä elettiin tavallaan perinteikästä pikkukaupunkilaiselämää. Palvelut olivat lähellä, lähiöperheiden elanto tuli säännöllisestä päivätyöstä, ja isien ohella yhä useammat äidit kävivät töissä.

Häkkiset olivat tyypillinen 1950-luvun työläisperhe, joka muutti tilavamman kodin perässä uudislähiöön – heidän tapauksessaan vastavalmistuneeseen taloon Pohjois-Haagan Tolarintielle. Myös Pohjois-Haaga tarjosi lapsiperheille mitä virikkeisimmän leikki- ja kasvuympäristön. Perinteisestä, kantakaupungille tyypillisestä korttelirakentamisesta oli luovuttu. Keskustan kivilinnoihin verrattuna talot olivat pienehköjä ja lähekkäin, mutta eivät kiinni toisissaan. Väliin jäi pihoja ja metsiköitä, mikä oli omiaan ruokkimaan mielikuvitusta. Lähellä oli myös Keskuspuisto ja Pirkkolan urheilualue, joten harrastusmahdollisuudet tuntuivat liki loputtomilta.

Avarassa mutta turvallisessa ympäristössä Cissen tapaisten vikkeliä pikkupoikien oli mahdollista heittäytyä hurjiin leikkeihin. Villin lännen sankarit, pyssyleikit, Tarzan, Ratsupoliisi King ja muut mahtimiehet olivat yleisiä poikien innoittajia. Cisse oli useimpien aikalaistensa tavoin liikunnallinen. Erityisesti jalkapallosta tuli suosikkipeli, ei niinkään kilpailullisessa mielessä, vaan sosiaalisena ja hauskana liikuntamuotona. Tämä ”herrasmiesjalkapallo” pysyi Häkkisen harrastuksena vuosikymmeniä – saaden aina uusia sivujuonteita.

Juha Ruutsalo ja Cisse esittivät kotoaan karanneita poikia elokuvassa Hetkiä yössä. Suomi-Filmi, 1961.

Olipa Pohjois-Haagaan tehty myös aivan oikea valtiavierailu. Cisse ja Kenne olivat silloin puu-urakan kimpussa Holmströmin veljesten kanssa. Pojille oli jälleen tarjoutunut tilaisuus tienata hieman taskurahaa, kun Elannon kuorma-autolla paikalle kuskatut saunapuut piti heitellä sisään ikkunasta. Ruhtinaallinen korvaus oli välillä 50 penniä, toisinaan jopa markan, ja niin lippurahat Kino Haagan näytöksiin karttuivat. Urakka keskeytyi välitömästi, kun pojat näkivät komeiden mustien autojen letkan, joka lähestyi Ohjaajantietä pitkin.

”Tsiigaa, siel on Tsaikkaa ja ihan Cadillaciäkin! Voi jummi-jammi, olispa Denkkukin nyt näkemässä”, Cisse murehti, mutta Irman vanhin poika oli päivätöissään juoksupoikana.

Hämmästyly jatkui, kun autot pysähtyivät saunarapun eteen ja koppalakkiset miehet ryhtyivät aukomaan ovia. Neuvostoliiton pääministeri Aleksei Kosygin oli saapunut tutustumiskäynnille Helsingin uusien liitosalueiden lähiöihin.

”Oliks toi yks Humphrey Bogart?” kysäisi paikallinen, Neljännes-kiloksi kutsuttu, hieman horjahteleva kotiinpalaaja. ”Mitä jengii ne oli, ku niil oli borsat päässä?”

Pojat naureskelivat Neljännes-kilolle tuttuun tapaansa: ”Mee jo himaan siitä, tai gosari rupee taas kehumaan sua!”

Julkisuutta Cisse oli päässyt maistamaan jo varhain, Eino Ruut-salon ohjaamassa elokuvassa *Hetkiä yössä*. Häkkinen ilmoittautui avustajaksi ja sai roolin, jossa pääsi esittelemään kiipeilytaitojaan. Loppukesästä 1961 kuvatussa kohtauksessa hänen roolikseen oli merkitty 2. poika puussa. Se ensimmäinen oli Ruutsalon oma poika Juha.

Ainakaan koulukiusaamista Cissen ei tarvinnut pelätä, sillä kolmisen vuotta vanhempi isovelji Kenne oli tunnettu paikallisena kovana kundina – ”Kenne tulee ja hakkaa” oli yksi Haagan varhaisnuorten pelotteluhokemista. Hurjan maineen lisäksi Kennellä oli hallussaan myös todellinen aarre, oikea skraitta eli levysoitin ja jopa kunnioitettava nippu äänilevyjä. Kennen ansiosta musiikki muutti Cissen elämän joskus 60-luvun alussa.

Vielä 50-luvulla etenkin ulkomaisten nuorisosuosikkien äänite-tarjonta oli ollut melko rajallista, mutta tilanne helpottui seuraavan vuosikymmenen puolella The Beatlesin valloitettua koko maailman nuorisomusiikkimarkkinat. 78-kierrosnopeudella pyörivien ”savi-kielkojen” aika väistyi 45 kierroksen single- ja ep-levyjen tieltä. Beatles-singlejä painettiin jopa Suomessa, ja levykaupoista alkoi löytyä myös ruotsalaisia, saksalaisia ja englantilaisia painoksia niin

tuoreimmista nuorisohiteistä kuin 50-luvun rock'n'roll-tähtien jo muodista menneiksi luulluista klassikoista. Jopa tolkuttoman tyyriinä pidettyjen lp-levyjen menekki alkoi varovasti nousta Beatlesin vanavedessä. Helsingin harvoista levykaupoista saattoi nyt ostaa – mikäli rahat riittivät – The Rolling Stonesin, The Animalsin, The Searchersin tai The Holliesin pitkäsoittoja. Vuonna 1965 ilmestyi ensimmäinen suomalainen uutta nuorisomusiikka sisältänyt lp, RCA:n julkaisema Eero ja Jussi & The Boysin esikoisalbumi *Numero 1*.

Kenne pyrki hankkimaan kaikki kiinnostavat levyt, eikä pikkuveli voinut olla niitä kuulematta. Kiihkeän rytmin, särmikkäästi helisevien sähkökitaroiden ja valloittavien melodioiden vaikutus oli järisyttävä. Vaikka Beatlesin, Rolling Stonesin, The Dave Clark Fiven tai Searchersin levyt kuulostivatkin ylivoimaisilta, Cisse tunsi viehtymystä myös vanhempien rokkareiden alkukantaiseen esitystapaan, Elviksestä Gene Vincentiin. Jopa vaisummalla lauluäänellä varustetulla Fabianilla tai Freddy Cannonilla oli meneviä kappaleita.

Yksi parhaista, ellei jopa kaikkein paras, oli Cissen mielestä kotimaisen Jim & The Beatmakersin single ”My Only One” – kappale, joka seurasi häntä elämän loppuun asti. Cisse hankki itselleen kitaran, ensin lainaksi ja sitten aivan oman, ja ryhtyi harjoittelemaan ankarasti. Oikea sähkökitara oli vasta haave, ja kaveripiirissä puute paikattiin asentamalla akustisiin kitaroihin milloin minkälaisia mikrofoneja. Vahvistimina toimivat tietysti perheiden putkiradiot. Eipä aikaakaan kun Cisse päätti, että johonkin bändiin oli päästävä, maksoi mitä maksoi.

Onni potkaisi, kun naapuruston suosikkiyhtye, peräti oman singlen tehnyt The Coyotes, tarvitsi uutta kitaristia. Muutamien harjoitusten jälkeen edessä oli todellinen tulikaste. Tai paremminkin jääkaste: kun Cisse oli pakannut kitaransa ja kömpinyt pakettiauton perälle, pakkasta oli reippaasti. Päällä oli vain neulepaita, joten matka Lahteen tuntui sietämättömän pitkältä. Jopa matkaevääksi otettu

Coca-Cola-pullo oli jäätyä. Tilanne ei helpottunut kiduttavan piinalisen matkan jälkeen. Tärinä ei johtunut ainoastaan hyytävästä lämpötilasta vaan normaalista ramppikuumeesta. Ensi kertaa yleisölle esiintynyt Häkkinen oli esiintyjänä valovuosien päässä siitä Häkkisestä, joka tultiin tuntemaan mitä räiskyvimpänä showmiehenä.

Keikkapalkkio oli jopa 50 markkaa. Se oli paljon 60-luvun puolivälin teinipojille, mutta vielä parempaa oli luvassa. Coyotes pääsisi poseeraamaan Suomen ylivoimaisesti näkyvimmän nuortenlehden, Suosikin, kanteen. Sensaatiomaiseen kansikuvaan päästäkseen poikien tuli olla villin lännen kauhutarinoiden mukaisesti kaulaa myöten haudattuina autiomaan hiekkaan. Viittasihan nimi ”kojootit” villiin länteen. Koko aukeaman kuva päättyi todellakin lehden kanteen – seurauksella että Kari Harhakoski ja Hannu Toppila mahtuivat etukanteen, mutta Cisse jäi Markku Tolosen kanssa takakannen puolelle.

Suosikin kansikuvasta huolimatta Coyotesin ura oli päättymässä. Cisseä se ei ehtinyt masentaa, sillä Kenne oli vakuuttunut pikubroidin lahjakkuudesta. ”Hei, tuu kato mun bändiin. Mä paan bändin pystyyn. Mä laulan ja sä tuut skulaamaan skittaa!”

Cissellä ei ollut tapana kyseenalaistaa vanhemman veljensä suunnitelmia, joten tuota pikaa oli uusi orkesteri pystyssä. Molempien suosikkiyhtye oli Dave Clark Five, jota mukaillen tuore kvintetti otti nimekseen Mr. Five.

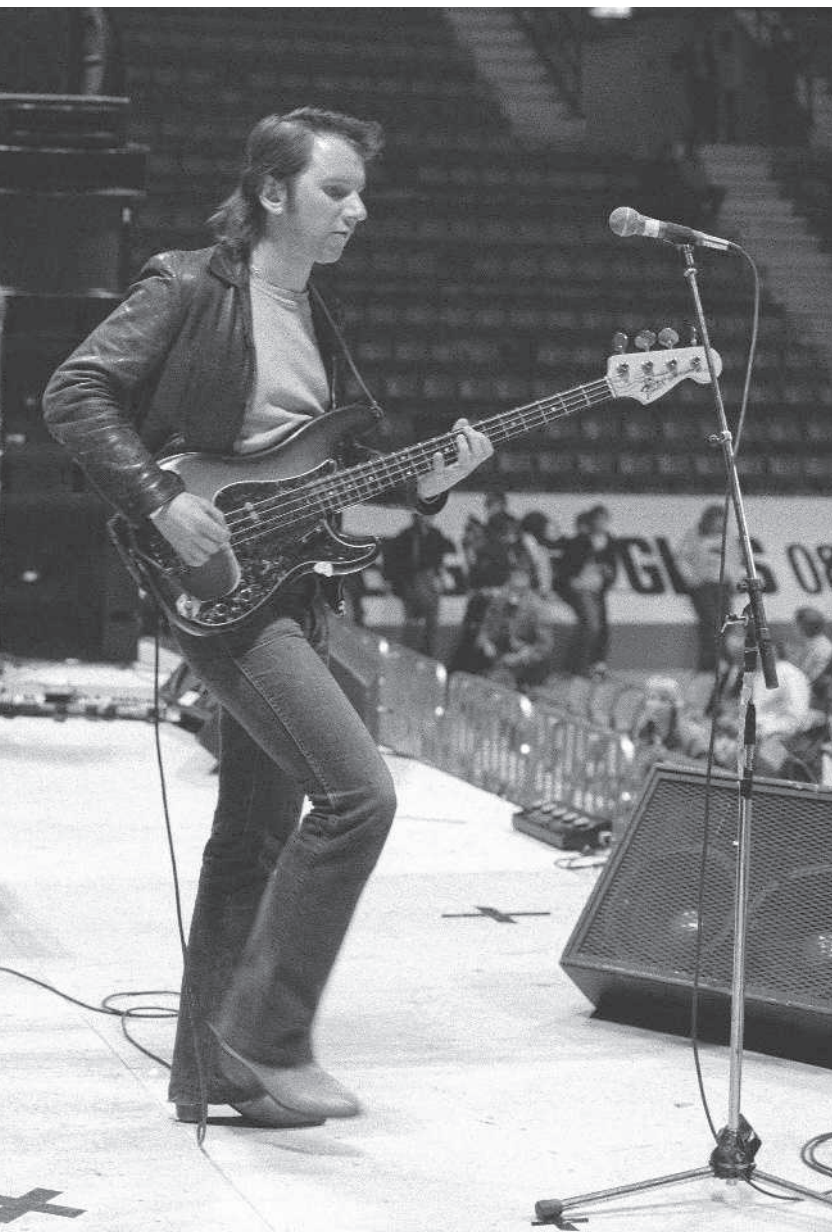
Puolisen vuotta koossa ollut Mr. Five harjoitteli Pohjois-Haagan nuorisokerholla, tuttavallisemmin ”Räkälässä”, syksystä ’66 keväeseen ’67. Tukikohdaksi muodostunut Räkälä oli myös yhtyeen vakituinen esiintymispaikka, vaikka välillä päädyttiin soittamaan jopa Espoon Tuomarilan VPK-talolle. Häkkisen veljesten lisäksi soitti Christer Nyberg urkuja ja toista kitaraa, Esko Liestevaara bassoa ja Jukka Saarelainen rumpuja. Sekalaiseen ohjelmistoon mahtui suosikkikappaleita laidasta laitaan. Bändi saattoi esittää

Searchersin tutuksi tekemää, alkujaan amerikkalaisen tyttöyhtyeen The Ronettesin ”Be My Babyä” tai ajankohtaisempaa materiaalia, kuten Bob Dylanin *Blonde on Blonde* -levyn kappaletta ”Just Like a Woman”. Cissekin pääsi ääneen tulkitessaan Cliff Richardin levyltä tutuksi tulleen ”Lessons in Loven”. Bänditoiminta uhkasi loppua, kun Nyberg kutsuttiin varusmiespalvelukseen. Hänet todettiin kuitenkin alipainoiseksi ja lähetettiin kotiin syömään, joten bändi sai jatkoaikaa syksyyn saakka. Nybergin serkku, rautalankarumpali Hannu Nyberg, muistelee olleensa bändin treeneissä omalla autolla. Vasta elokuussa hankkimastaan Ifasta Hannu oli tietenkin ylpeä, mutta, humalapäissään jonkinlaisen kateudenpuuskan saanut kaveri Ruineri päätti jumittaa auton eteen. Ylikään ei voinut ajaa, eikä Hanski viitsinyt ruveta tappelemaan. Apuun saapui jälleen Kenne, joka pelkällä mulkaisulla sai Ruinerin loikkimaan tiehensä.

Mr. Fiven hajottua Cisse liittyi Leo Lindblomin kutsumana Linnanmäen huvipuiston nuorisodiskon, Rondon, vakiobändin Rondo Fourin kitaristiksi. Sattuneesta syystä keikat olivat kesäisin pääosin Rondossa.

Lyhytikäiseksi jääneen Rondo Fourin jälkeen Cisse soitti vähän aikaa Pohjois-Haagan oman poptähden Arto Sotavallan Roguesyhtyeessä. Seuraavaksi hän päätyi kosketinsoittaja Pepe Lindblomin mukana taas kerran lyhytikäiseen kokoonpanoon, Incenseen. Se oli bändi, jossa Remu ja Cisse alkujaan tapasivat. ”Tää onkin vähän rajumpi ryhmä”, oli Pepe lupailut, mutta Cisse vain hihitteli. Olihan sitä kaikenlaista ehtinyt nähdä jo parikymppiseksi.

Pepe oli kyllä ollut oikeassa. Rumpali Beaver Aitto-oja vaikutti karskinpuoleiselta soittajalta, mutta se laulusolisti vasta olikin toista maata: kulumikas leuka, leveä, hieman arvoituksellinen hymy ja karkea puhetyyli. Pitkä nahkarotsi ja intin jäljiltä lyhyt tukka. Taisi olla vielä ainakin puoliksi mustalainen ja intin lisäksi istunut jopa vankilassa. Jo pelkkä nimi oli enne: Remu. Vaikka Cisse ei

sitä vielä voinut aavistaa, suhde tähän laulajaan tuli vaikuttamaan hänen koko loppuelämäänsä.

Cisse oli aina altis vaikutteille. Kun Remu ylytti heittäytymään polville lavan eteen, niin mikäs siinä, sehän oli kova juttu. Touhu tuntui käyvän Cisseltä luonnostaan. Erityisen innoissaan Remu oli, kun sai ylytettyä Cissen leikkaamaan pornolehdestä alaston naisen kuvan ja liimaamaan sen kitaran taakse. Kun soolon paikka tuli, Remu komensi ”Get down!” Cisse heittäytyi lavan eteen polvilleen, tempaisi kitaran niskan taakse ja paljasti uskaliiaan näkymän. Voi vain kuvitella, kuinka temppu säväytti ja ehkä jopa kauhistutti nuorta yleisöä vuonna 1970.

Incense oli rankka bändi, vaikka ei Remun mielestä tarpeeksi rankka. Cisseä nauratti, kun Remu vittuili muille soittajille, ettei mitään gimmafrendejä saatana saanut raahata mukana keikalle – eikä ainakaan takahuoneisiin höpöttämään. Keikalla piti olla sen näköinen, että oli siellä kaikkia niitä *muuta* gimmoja varten! Soittajistosta osan mielestä näkemys oli turhan jyrkkä, mutta Remu ei antanut periksi. Loppujen lopuksi Incense hajosi, kun Lido Salonen tuli houkuttelemaan Remun ja Beaverin uuteen bändiinsä Kalevalaan. Ehkäpä siinä ryhmässä olivat kemiat paremmin kohdillaan, Cisse päätteli.

Incensen levytysura jäi yhteen keikkataltointiin, joka sekin julkaistiin vasta vuosikymmeniä myöhemmin. Vuonna 1998 ilmestynyt kokoelma *Jee Jee Jee* sisältää Incensen näkemyksen Don Covayn hitistä ”Sookie Sookie”. Suomessa Don Covaysta tuskin oli kuultukaan, ja esitys nojasikin amerikkalaisen jytäbändin Stepwolfon versioon.

Incensen hajottua Cisse lopetti aktiivisoittamisen, lähti suorittamaan varusmiespalvelusta ja jatkoi sen jälkeen Ulkoilu- ja urheiluviraston leivissä urheilukenttien hoitajana. Vähän yli vuoden kuluttua hänen elämänsä tuli saamaan uuden käänteen Remun otettua yllättäen yhteyttä.